

Sygn. akt I Ca 223/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2013r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Ratkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2013r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Zakładu Usług (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

przeciwko A. M. i B. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 19 czerwca 2013r., sygn.akt I C 455/13

oddala apelację.

Sygn.akt I Ca 223/13

UZASADNIENIE

Zakład Usług (...) Spółka z o.o. w M. domagał się zasądzenia od B. i A. M. kwoty 1.189,67 zł z odsetkami od dnia 27 lipca 2011r. tytułem opłat za dostarczaną do lokalu pozwanych w roku 2010 energię ciepłą.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa podnosząc, iż uiszczali koszty utrzymania lokalu w spornym okresie, a zarząd wspólnoty wbrew postanowieniom statutu nie poinformował o istnieniu niedopłaty ani przyczyn jej powstania.

Sąd Rejonowy w Iławie wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013r. oddalił powództwo z następującym uzasadnieniem:

Na mocy umowy z 1 lipca 2010r. obowiązki administratora nieruchomości wspólnej, której członkami są pozwani, zostały przejęte przez powodowy Zakład Usług (...) w M.. Powód był upoważniony m.in. do rozliczania i ustalania zaliczkowych opłat za czynsz oraz świadczenia obejmujące dostawy energii ciepłej do lokali. Opłata stała za centralne ogrzewanie była rozliczana w stosunku rocznym do 1 m² powierzchni użytkowej lokali. Pismem z dnia 31 maja 2011r. powód zawiadomił pozwanych o konieczności dokonania tytułem zapłaty za dostarczanie energii ciepłej w kwocie dochodzonej pozwem, a następnie wystawił notę księgową z tego tytułu za rok 2010. Zdaniem Sądu Rejonowego powód nie udowodnił, że kwota wydatkowana na zakup dodatkowych ilości oleju opałowego o wartości określonej w pozwie obciąża pozwanych jako właścicieli lokali. Umowa o administrowania z poprzednikiem powoda określała cenę dostawy energii ciepłej na 3,40 zł za 1 m², natomiast umowa zawarta z powodem nie wskazuje określonej kwoty ani nie zawiera żadnych uregulowań dotyczących sytuacji, gdy zaliczki nie pokryją rzeczywistych kosztów poniesionych za dostawę energii. Na powodzie spoczywał ciężar wykazania, że faktycznie poniósł dodatkowe koszty na zakup oleju,

jak również to, że koszty te obciążają pozwanych, a nie są one skutkiem np. usterek urzędzeń grzewczych. Powód w tym kontekście dochodzonego roszczenia nie udowodnił, a nadto nie zawiadomił niezwłocznie członków wspólnoty o okresowym podniesieniu kosztów za dostawę energii cieplnej. Z tych względów powództwo jako nieusprawiedliwione podlegało oddaleniu.

Powód wniósł apelację od tego wyroku zaskarżając go w całości i zarzucił mu naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie przepisu art.233§1 kpc przez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów poprzez nierozważenie całego materiału dowodowego przez całkowite pominięcie dowodów przedstawionych przez powoda oraz błędną ocenę dowodów przedstawionych przez powoda i niezasadne przyjęcie, że powód nie udowodnił swego żądania.

Skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia powództwa w całości ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako pozbawiona usprawiedliwionych zarzutów nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ocenę dowodów dokonaną przez sąd pierwszej instancji jako nie dającą podstaw do uznania, iż powód sprostał wymogowi przepisu art.6 kc przez wykazanie słuszności dochodzonego roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości. Zarzut naruszenia art.233§1 kpc nie zasługiwał w okolicznościach sprawy na podzielenie. Z przepisu tego wynika, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zdaniem Sądu Okręgowego ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie przez sąd pierwszej instancji, uznać należało za prawidłową i rzetelną, nienaruszającą w żadnym wypadku przepisów prawnych zakreślonych normą art. 233 k.p.c. Należy zwrócić uwagę na to, że sama subiektywna ocena i odczucia strony skarżącej w odniesieniu do rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd pierwszej instancji nie predestynują jej do negacji zapadłego w sprawie orzeczenia poprzez wskazywanie uchybień natury proceduralnej, w tym niewłaściwej oceny lub pominięcia określonych dowodów, której miałyby dopuścić się Sąd Rejonowy w (...). Tym samym skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów; nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2006 r., I ACa 1303/05, LEX nr 214251). Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05).

Zaprezentowane w apelacji wywody mające naprowadzać na wykazanie słuszności dochodzonego roszczenia nie mogły okazać się skuteczne, ponieważ koncentrowały się one wokół tej kwestii, iż pozwani „ nie sformułowali żadnych zarzutów wobec powództwa powoda”, co wskazuje na opaczne rozumienie przepisu art.6 kc. Przepis ten wyraża dwie ogólne reguły: pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych oraz drugą , która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Artykuł 6 k.c. traktuje o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki niepowodzenia procesu udowadniania, wypływa z niego generalny wniosek, że prawa

podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać sąd co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia. Komentowany przepis, wraz z przepisami kodeksu postępowania cywilnego, wyznacza pewien schemat, według którego powinno być prowadzone postępowanie dowodowe w sprawie. Wraz z pozbawieniem sądu prawa działania z urzędu zwiększyła się nie tylko odpowiedzialność stron za wynik procesu, ale także odpowiedzialność sądu za przestrzeganie zasady rozkładu ciężaru dowodu. Sąd powinien przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała w sposób przekonujący. Z komentowanego przepisu wynika dla sądu nakaz rozstrzygnięcia merytorycznego, nawet wtedy, gdy postępowanie dowodowe nie przyniosło efektu; sąd powinien wówczas rozstrzygnąć na niekorzyść osoby, która opierała swe twierdzenia na faktach nieudowodnionych.

Nie budziło sporu, iż pozwani wywiązali się z obowiązku uiszczania zaliczek na koszt dostarczenia do ich lokalu energii cieplnej stosownie do art.13 ust.1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994r. o własności lokali (t.j. Dz.U. z 2000r. Nr 80 poz.903 ze zm.), a dochodzona pozwem należność miała stanowić „dopłatę za centralne ogrzewanie lokalu” (zawiadomienie k.18) wynikającą „ze wzrostu zużycia oleju opałowego, wzrostu ceny oleju opałowego i energii elektrycznej”, zatem nie ma racji skarżący, iż nie miałyby do tej sytuacji zastosowania §4 pkt 3 umowy o zarządzanie nieruchomością z 1 lipca 2010r. co do obowiązków zarządzającego niezwłocznego zawiadomienia właścicieli lokali o takiej podwyżce. Sąd Rejonowy trafnie podkreślił, iż w w/w umowie nie wskazano stawek opłat za c.o. w odniesieniu do 1 m², a nota księgowa Nr (...), jak również kalkulacja kotłowni za rok 2010 nic w przedmiocie wyliczenia kosztów c.o. przypadających na lokal pozwanych nie wnoszą. W szczególności dokument nazwany (...) dotyczy danych kotłowni (...), natomiast nie daje podstaw do weryfikacji kosztów przypadających na lokal pozwanych.

Dochodzone roszczenie tak co do zasady jak i wysokości nie zostało zatem przez powoda wykazane, a jego zanegowanie – wbrew odmiennemu pogładowi skarżącego – było wystarczające dla powodzenia linii obrony pozwanych przed tym roszczeniem.

Z tych przyczyn apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art.385 kpc.